

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13045

DER GALAGANER HON

Peretz Markish

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

0-657-13045-1

9780657130459T.PS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פרץ מארקיש

דער גאלאגאנער האָן

צייכענונגען - י. ששאַיקאָוו

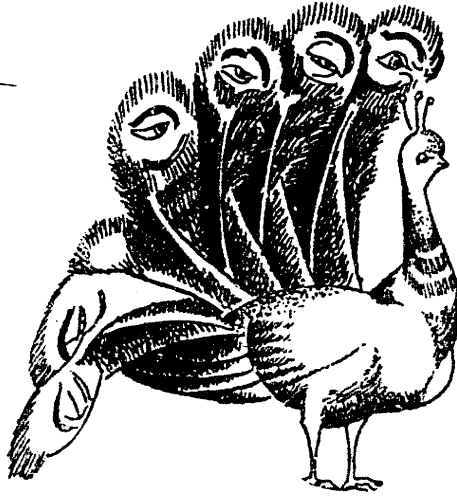

פלל-פארלאג
בערלין, 1022-תרפ"ג

KLAL-VERLAG / BERLIN SW 68 / MARKGRAFENSTR. 73

אָנים

מַעַדנים

טרינקען קוואַס,

גיי צו מיין יינגל —

יינגל לאַס.

פאַרט אַ וואַגן

נאַכצויאָגן,

קוטשער קאַטשער אַרזיס,

פליהט אַ פלעדער, אַ מויו.

אויפן

אויזן

זיצט אַ קאַץ,

שרייבט מיט וויידעלע

אויף אַ טאַץ.

אויף צו רודערן

גייט מיט פלודערן —

גלייך אַריין אין קאַץ

אַ גאַלאַגאַנער האַץ.

דינטער

אַ צווינטער

איז אַ מאַל.

לויפן דאָרט וואַסערלאַך

אַהן אַ צאָל.

פאַרוויסע קאַטשקעס

גייען קאַזאַטשקעס, —

ביי די גרויסע פרעסט

זיצט אַ אינדיק אויף קעכט.

מיט א העליש	פון די פיינסטע	האלט זיך גרויס
רויטער פאָן. —	בעל־פֿנים,	ביי זיך די פאָוע,
וויל זי גאָר	סיי פון אינדיקעס	רעדט מיט קיינעם ניט
פון אים ניט הערן,	און קאַטשקעס	קיינ וואָרט אויס,
שטייט דער שידוך	און אזוי פון	קייקלט אויס
איר ניט אָן.	שיינע פויגלען,	די שיינע פליגלען,
זיצט זי זיך	פון קוֹנים	און פארפּרצט זיך
אזוי פארזעסן,	איבער וועלדער —	מיט איר צירונג,
וויל דאָס טעלערל	לאָזט זי קיינעם	מיט די פאצירקעס
פון הימל.	גאָר ניט ריידן,	און שמאַכטעס, —
און פון זיצן	לאָזט צו זיך	אויף א שידוך
ווערט ניט יינגער	ניט טון קיין טריט.	אויף א גרויסן
און פון קלערן		פון א יום
ווערט ניט שענער,	שדכנט זיך	פון א פיינעם,
און די צייט	פון גאלאגאנעס,	ווערט זי ווארטנדיג
געוויינטליך גייט —	פון די גרעסטע	ניט מיד.
איז זי דאנקען גאָט,	גאלאגאנעס,	גייען פיס זיך אָפּ
געוואָרן	אויך א גאלאגאנער האָן.	שדקנים
שוין אָן אלטע	און מיט מייטקעס	פון די שענסטע
אלטע מויד.	און מיט ברייטע	בעל־מלאכות,

2.

אויפן שמערן,	קומט צו איר
ווי א ברונים	אן אלטע באָבע,
אויסגעגראָפן,	א פארשמעלטע
אָהן איין צאָן	א מכשקה,
אין מויל אין ברייטן,	מיט איין אייגל

איר געזאגט האָט
 ווייטער באַבע, —
 וואָס זשע האָסטו
 עפעט נדן,
 וואָס פארמאָגסטו
 עפעס זאָכן
 צו דעם קגןמאָל
 צו דעם גרויסן
 מיטן שיינעם
 קיסרס זונדל
 פונם שיינעם
 קיסרס הויז?
 אויסגעדרייט האָט
 זיך די פאָוע,
 פול מיט גאָה,
 פאַר דער באַבע,
 און געענטפערט
 איר אזוי:
 האָבן האָב איך
 שיינע העמדער,
 גאַלדענע
 פארמאָג איך פליגלען,

כהאָב דעם גרעסטן
 קיסרס זונדל
 פונם גרעסטן
 קיסרס הויז.
 פאָוע טאוּפגעשטעלט
 די פליגלען,
 גלייך אינגאַנצן
 זיז ניט מסכים.
 און דער באַבעס
 ווייכע ווערטער
 ווייטער גאַהדיג
 געהערט:
 איצטער זאָג מיר,
 שיינע פאָוע, —

וואָס עם האַלט זיך
 אויף איר פנים,
 ווי אַ האַק וואַלט
 אויסגעהאַקט עם,
 און מיט יאַסלעס
 און מיט הוילע...
 קייעט באַבע
 ווייכע ווערטער.
 און די גלגלעטע
 די פאָוע
 שטיל זי דהדלט
 אָן אזוי:
 „שיינע פאָוע,
 טאַכטערניע,
 כהאָב פאַר דיר
 אַ גרויסן שידוך,
 ווי עם קומט דיר,
 שיינע פאָוע.
 כקען דיין
 גאַלדענע משפּחה,
 כזוייס, פון וואַנען
 קומסט אַרויס.
 האָב איך איצט
 פאַר דיר אַ תקן.

ביסט גערעכט

אודא, פאווע, —

איר צוריק

געזאגט האט באַבע —

אלצדינג זעה איך,

שיינע פאווע

מיט געניט

שדקניש אויג.

כזעה שוין, אז דו

ביסט אים ווערט

אַט דעם גרויסן,

פיינעם שידוך

פון דער קיסרשער

משפּקה.

און פון גינגאלד

האַב איך שיכלאך

און פון פערל

אויסגענייטע

שפּאַגל נייע

הופּהקליידער;

און איך האָב נאָך

גוטע זאַכן,

וואָס איך קאָן

גאָר ניט געדיינקען;

און אליין בין איך

אַ שיינע,

און אַ שיינע כּיבּין,

ווי גאַלד.

טו זשע אויס מיר

דיינע שיכלאך

און פון דיינע

גאַלדינע פּיסלאַך,

כּוועל זיי איצט

אוועקגיין ווייזן

אַט דעם שיינעם

קיסרס זונדל

פונם שיינעם

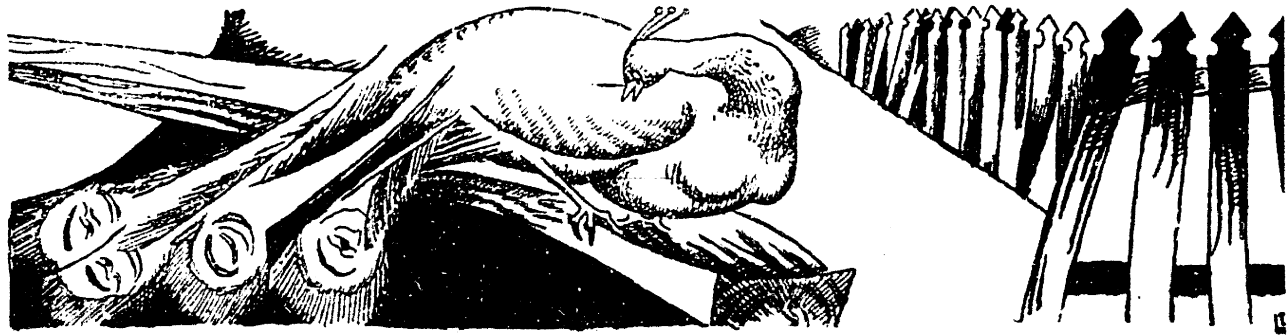
קיסרס הויז.

און איך וועל אים

שוין דערציילן

פון דיין יחוס,

פון דיין שיינקייט,

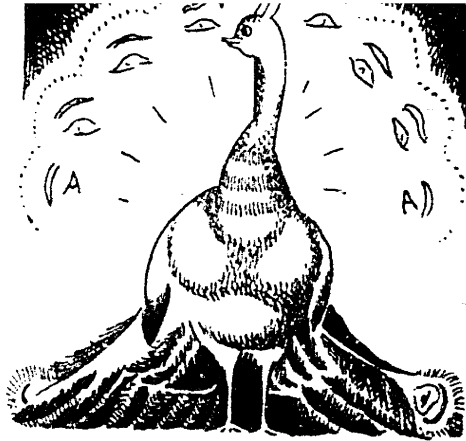

פון די פיסלאך
האט אראפגעצויגן

פאר דער פאווע,
גוט באטראכט
די שיינע שיכלאך,
זיי אריינגעלאזט
אין אייגל,
וואס סע קוקט
ביי איר פון שטערן,
ווי א פרונים
אויסגעגראָבן,
און איז תיקף
ניט געבליבן,
גלייך ווי קיינמאל
ניט געווען ...

תיקף
און זיי אָפגעגעבן
באָבען.
איר געהייסן
מאָרגן-קומען
פונם קיסר
מיט א סימן,
מיט מתנות
פון זיין זון.
נידעריג האָט זיך
די באָבע
אָנגעפויגן

זאָגן כוועל
פון דיין עשירות
און ווי פיין דו ביסט
און גרויס.
טו זשע פאווע,
שוין זיי אויס' ...
ווייל שוין פאווע
גאָר ניט טראכטן,
גאָר ניט טראכטן,
גאָר ניט קלערן,
אָנגעבלאָזן זיך
מיט נאָה
און די שיכלאך

3.

די שיינע
פון דער קעלט
און פונם פאָרוויס
ווערן מיאוס
און אומגעלומפערט
און מיט פראָדעווקעס
פאָוואַקסן —
נזוי מיט פאָסטעלעס
מיט גראָבע
זעהען פיס
ביי פאָווען אויס ...

צו זיך אין הויף.
ווארט א טאָג,
א וואָך, א חודש
אויף דער באַבעס
מאָרגן־קומען
מיט מתנות
פונם קיסר,
פונם קיסרס
שיינעם זונדל.
הויבט די פליגלען
אַפ און אויף ...
און די פיסעלאַך

טרייבט שוין פאָווע
די שדקנים
מער ווי פריהר
און מער ווי שטענדיג,
זידלט זיי מיט
די תתנים,
פון די גרויסע
נאלאגאנעס
לאַזט זי ניט
צו זיך אויף שוועל,
לאַזט זי ניט

4.

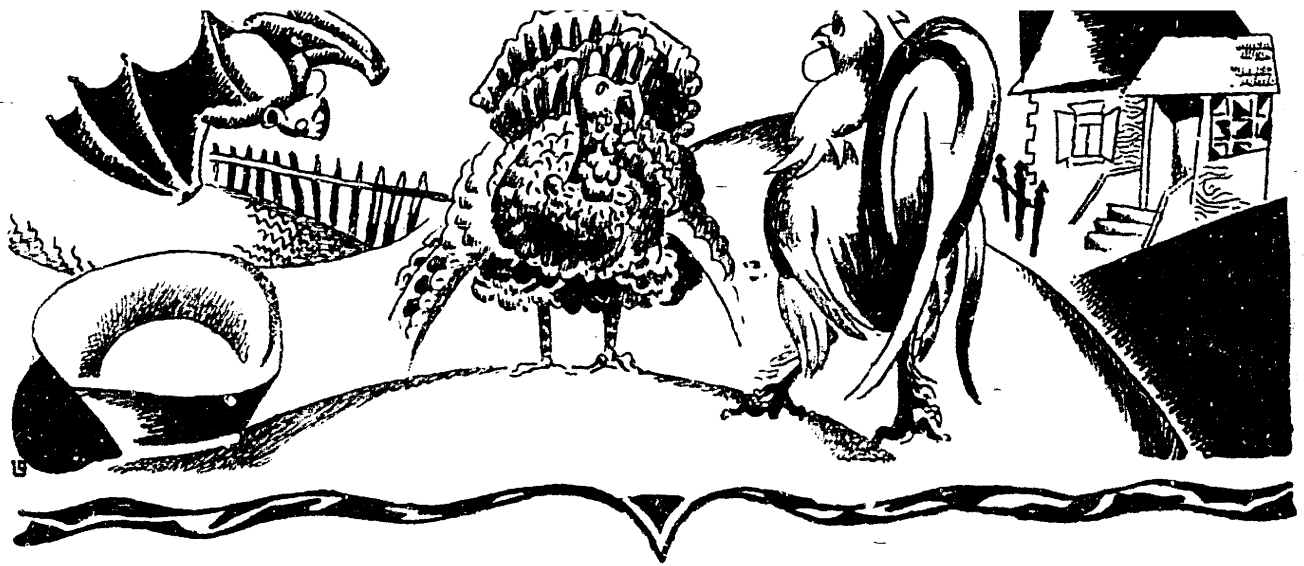
און דער האָן
 דער גאלאגאנער,
 וואָס אויף גדלנטע
 דער פאווע
 שטיל געוואָרפן
 האָט אָן אייגל —
 וואו מען זייט אים ניט,
 דאָרט וואַקסט ער;
 פרעגט מען עמיצן,
 ער ענטפערט;
 וואו אַ פאָר,
 איז ער דער דריטער

ניט מען ערגעץ
 נאָר אַ טריט,
 איז ער דאָ שוין
 אין דער מיט.

5.

זוכט זיך פלעדערמוז
 פּרנקד.
 גייט זיך אינדיק
 דורך שפּאַצירן,
 קומט ער באַלד זיי
 אויפן וועג אָן;
 תּבְרָה באַרלאַך,
 קו — קא — רע — קו'

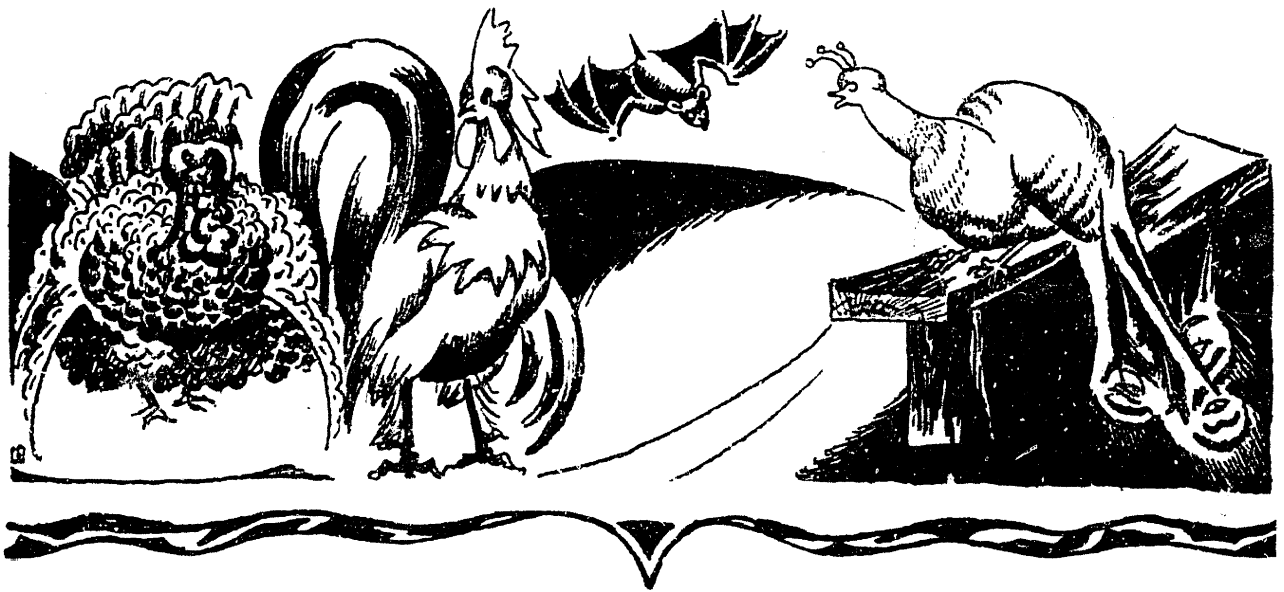
קוקט מען שטיל זיך
 אין די אויגן,
 מיט די העלזער
 אויסגעצויגן,
 און מען ווערט
 אויף גיך פאַקאָנט.
 ווייס ניט קיינער,
 וואָס צו טון,
 און קיינער ווייס ניט,
 וואָס צו זאָגן:
 נעם און שלאָג זיך
 קאָפּ אָן וואַנט.
 רעדט ער אויס זיי

דער באקליידטער האָן.
 הויך זיין פענדל
 האָט פאַרהויבן,
 אז מען זאָל אים
 אלע גלויבן,
 און פאַראויס
 געטאָן אַ שפּאַן
 און צום ערשטן
 מאָל זיין עצה
 מיט אַ פּאַכע
 איבער פלייצע
 זיי געזאָגט
 האָט גאלאָנאָן:
 לאַמיר אלע

ניט געפעלט.
 האָבן זיי זיך
 אלע נידרייען —
 אינדיק, מייז
 מיט גאלאָנאָנער —
 אלע שטיל גענומען
 טראַכטן
 צען פארטאָגן,
 צען פארנאָכטן,
 וואָס זיי זאָלן טון.
 האָט אַ פּלודער
 באַלד פאַרצויגן
 און פאַרגלאָצט
 צו גאָט די אויגן
 פון זיי אלעמען
 צום ערשטן

שטיל די הערצער
 פון דער צייט
 און פנים מזל,
 פונם שווערן,
 ביטער מזל.
 קלאָגט דער האָן זיך
 אויף דער פּאווע,
 פלעדערמיזל —
 אויף פּרנקסה,
 אינדיק — קתם זיך
 אויף דער וועלט.
 קיינעם, קיינעם
 אזא לעבן,
 אזא לעבן

וועלט באטראכטן
און ניט ווארטן —
גיכער גיין
אין א לאנד,
דאָרט וואו קיינער
קען אונז ניט.

אויף א ווייטן,
אויף א ווייטן
וועלט־רוד.
האנדלען, קייפן
און פארקויפן,

זיך פארפרען,
ווי די גרויסע
לייט פון האנדל,
ווי די סוחרים,
ווי די פריצים,
און זיך לאָזן

6.

קאנסטו ערגעץ
אין די וועלטן,
אין די גאָרע—
ווייטע וועלטן,
איבער קיסרים
קיסר זיין.

פאר דער עצה
פאר דער גרויסער,
פארן פאָכע
איבער פלייצע
און געדאָגט
צו אים אזוי:
מיט אזא
בארימטער תקוה

אלע סוחרים
אויף דעם איינפאל
זיינען מסכים
באלד געוואָרן.
שיין געדאָנקט
דעם גאלאגאנער

האָט ער שטיל

צו זיי גשווענדט זיך
מיט אַ מענשךקול
פון וועלדער

און אזוי צו
זיי געזאָגט:

„שיינע פריצים,

שיינע פריצים!

כווייס פון לאַנג שוין,

וואו איר גייט.

זיצנדיג דאָ

אויפן פויטל,

אויפן צווייגל,

אויפן אלטן

פלומען-צווייגל,

ווייס איך אלעס

שטילערהייט.

הערט זשע, פריצים,

הערט זשע, פיינע,

טאָמער גייט איר

דאָרמער גלייך,

וועט אַ טויטער

איינער פאלן,

שיינע פריצים,

פאלד פון אייך.

לינקס פון דאָנען

גייט דערשראָקן

זיינען ווייטער

אלע גרויסע לייט

פון האַנדל,

אלע פריצים,

אלע פיינע

צו דעם וואַלדמאַן

צו דעם גרינעם

אלץ גערוקט זיך

און גערוקט.

און דער וואַלדמאַן

איז אַראָפּגאַן

פונם פויס

און פון די צווייגן

און באַגריסט

די שטאַלצע גייערס

מיט אַ נידעריגן

טויג זיך.

און זיך גוינגדיג

די פריצים,

די באַרימטע לייט

פון האַנדל,

פליסט א טייך,

נאָר פון אייך

ווער ס'איז א גרויסער,

גרויסער לערנער

און א קדם

און פארשטייט

דעם גאנג פון צייט,

קאָן ער ווערן

גיך א קיסר,

אויב זיך געמען

פאלד פון דאנען

וועט ער נאָר

צו רעכטער זייט."

פאר די פריצים

פאר די גרויסע,

פאר די האנדלסלייט,

צופוסן

פאלד א נידעריגן

ניג זיך

ער גענעבן

האָט דער ערה.

און אים זעהן

פון די גייערס

האָט שוין קיינער

ניט געקאָנט ...

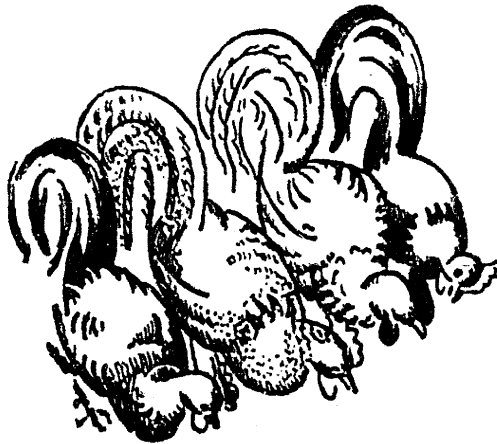
און געענדיגט

אז ער האָט נאָר

א פארסמטע.	האָפּן זיי גענומען
האַט געזאָגט זיי	טראַכטן
שמאַלצער האָן:	צען פארטאָגן,
„אויב איר שרעקט	צען פארטאָגן,
זיך מיט מיר גיין.	וואָס זיי זאָלן טון.
קער איך אָס	זיך געבלאָזן
פון אייך אליין.	האַט דער אינדיק
כידאַרף די וועלט גיין	און די מויז איז
צו באַקוקן.	אומגעלאָסן,
צו באַקלערן.	ווי, תּלילה,

צו באַטראַכטן,
וועמען טו איך
שטענדיג וועקן,
שטענדיג וועקן,
שטענדיג קרייען."

*

סדאט אים אנגעכאפט

א דומל —

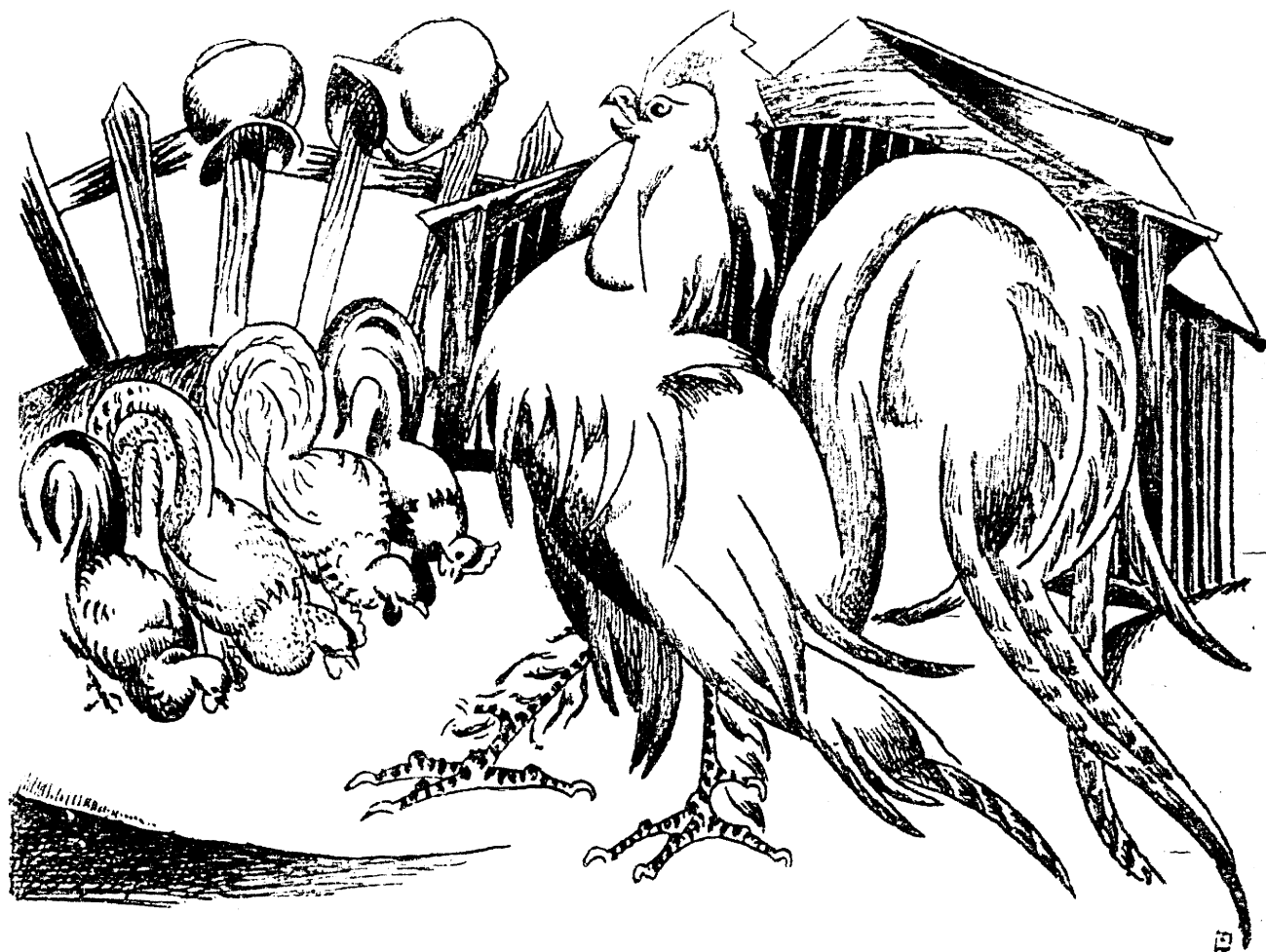
אז ער שטיל
מיט מ'דע איין,
אז דאס קעפל
אנגעשפארט דאס
אינטער וויך
אז ווארעם פלוגל
אז געלאזט
אויף זיך פון אייבן
גין איר וועג
דער שווארצע נאכט.

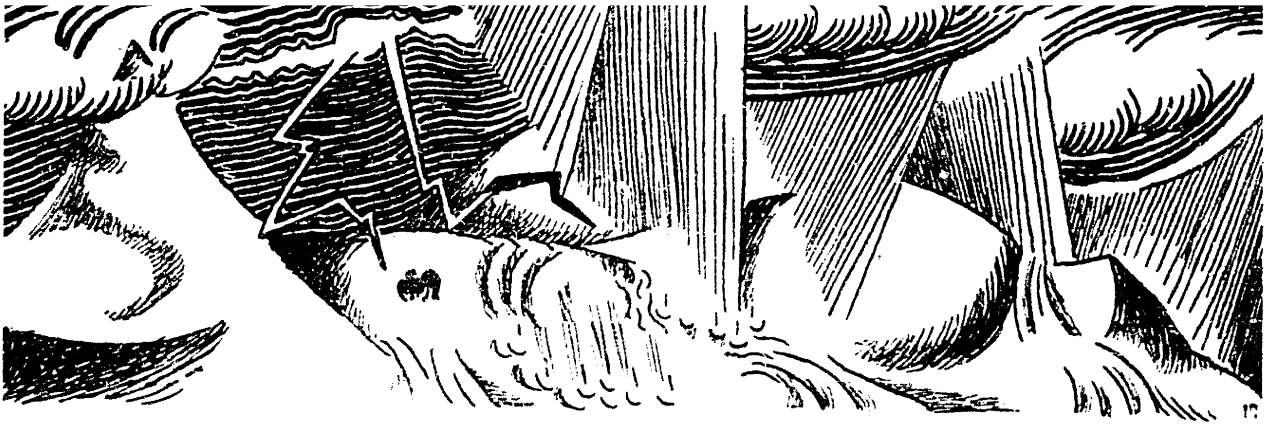
שון פון דודים
א ווייטע שטרעקע ...
דאס ער אפגעלאזט
פון פיקער
אז דער וועלט
א קוקארעקן —
אז געפאלן
אויף דער נאכט.
אויף א פלייט
ארויפגעפלוין

אז מיט זי זיך
אפגעווענט,
אז דער דאן
אז וועג אוועקגאן,
אז אויף גארן וועג
אויף ווייטן
שטיל פארטימערט
אז פאטרעכט.
סאז שון וויט
געווען דער דומל,

האלט שדקנים	אין ער קינגט	און געקלומט
אין איין שיקן.	איף די הענער	האָט דעם האָן זיך,
אלע ציטערן	איבער גארע	אז זיין וועג
און שווינגן,	גארע וועלמן.	ער האָט געענדיגט.
מיט די פלוגלען	און די גרלנטע	ער, דער למקן,
ניט קיין דריי,	די פאוע	ציטקווייסער,
ווען דער קיסר	שוין צו אים	איז גשוואָרן
ניט א קריי.	אצינדער בעט זיך,	שוין א קיסר,

12.

אלץ געגאנגען.	שלעכטער סימן	און שארען
אלע נאכט ער	און א פאכע	אז גענומען
לייענט קריאת-שמע	מיט די פליגלען	צום פארטאָגן
און פאר ער	און דעם איבערשטן	און צום אויפגאנג.
לויפט דעם פורא,	א תפילה,	און די זון איז
פיו געקומען	וואס די צייטן	שוין געקומען.
צו א קרעטישטע	וואונדער פייט ער,	האט זיך אויפגעכאפט
אין א רעגנטאָג	און א פויג	דער גייער,
א קאלטן	געטאָן זיך פורעים	און אויף גיך
אויסגעוואָגן,	אין אין וועג זיך	א קריי געגעבן,
נאסערדוויט —	ווייט און ווייטער	קלערנדיג, אז
גאר ניט לעבעדיג,	איבער פעלדער,	אָט דער קלום
ניט טונט.	איבער וועלדער,	איז א שלעכטער,
	איבער בערג	
	און איבער טאלן,	
	טעג און וואָכן	
	און חדשים	
	איז ער ווייטער	

לויט זיין שטייגער,
 האָט ער רעשיג
 אויפגעכאפט זיך,
 ווען געקלאפט ס'האָט
 צוועלף אויגער —
 און אַ פאַכע
 מיט די פליגלען,
 מיטן גאַנצן האַרץ
 אַ קריי.
 האָט ער פלוצים
 פונם דרייזיגן
 גאָר געדינט
 אַ ריישיג זינגען,
 און פון שווערדן
 הילכיג קלינגען,
 און אַ סקרופע
 פונם טירל,
 און אַ ריידע
 פון גולנים,
 און ווי איינער
 האָט געזאָגט,
 אז אין שטיבל
 איז אַ פרעמדער
 וואו פאַראַנען,
 און אים פריינגען
 אויף דער אַלטער
 האָט ער געבן
 אַ געשריי.

לאַנגע הייזן,
 מיט אַ פעקל
 שאלאמיוון,
 מיט אַ גאַרל
 רויטן הייזן.
 טאָך זשע, אייגל,
 נישט קיין טענות,
 נישט קיין שאַלות,
 נישט קיין טענות,
 און מיר גיכער
 לאַז אַ הייזן.
 און אַרײַן ער
 איז אין שטיבל
 און ארויף גלייך
 אויפן בוידים,
 פאַלד געמאַכט זיך
 אַ נאַסדע
 אויף ביינאַכטן,
 געכאַפט אַ דריטל.
 און גשוויינטליך.

האָט אַ פיק געטאַן
 אין אים עשיגען
 אַרײַן אַן אַלטיג
 אַלטע באַכע
 מיט אַ שטערן
 מיט אַ גרויסן
 וואָס אויף אים
 איז ווי אַ פרונים,
 אויסגעראַפן
 נאָר איין אויג.
 גלייך דער האָן
 האָט אויסגעצויגן
 לאַנג זיין העלול
 און פאַרהויבן
 הייך די פליגלען
 און געמאַלדן
 פאַלד דער אַלטער,
 צו דער ערד דער
 נאַסער, קאַלמער,
 טוענדיג זיך
 שטיל אַ נויג:
 איך בין האָן
 פון האָן מעדנים
 פון די אַלטע
 גאַלאַנאַעס.
 טראָג איך הייזן.

14.

טעג און וואָכן.
 אלע נאכט עד
 לייענט קריאדדשמע
 און פאר עד
 לויבט דעם בורא
 און פאר דינער
 מיסד לייטט
 און פארנייט זיך.
 נעפן בערגל
 דאָרט דערדועקן האָט
 ער פין ווייטן
 ווי א פאזע
 זיצט און וויינט.

א לעכל —
 און א גוטן טאָג
 דיר, שטיבל,
 אלטע פאָבע,
 שטערקאייגל,
 און גולטים.
 און ער לאָזט זיך
 ווייט און ווייטער
 איבער פעלדער,
 איבער וועלדער,
 איבער בערג
 און איבער טאלן

אונזער האָן
 פון האָן מאַדנים
 מאכט קיין מענות,
 ניט קיין מענות,
 ווי עס פאסט פאר
 גאלאנאנעס,
 און א פאָבע
 מיט די פליגלען,
 און א טרייסל
 מיט די מייטקעס,
 און א פיק מיט
 פיקער נדעכל,
 פיקה אויסגעפיקט

גיד און גיכער
איז ער צוגאן
צו דער עלנטער,
פארוויינטער,
און א פאָכע
מיט די פליגלען
און געזאָגט
צו איר אזוי:
„איך בין האָן
פון האָן מעדנים,
פון באַרימטע
גאלאגאנעס,
גיי איך ווערן
איצט א קיניג,
אז די גאַנצע
וועלט זאָל וויסן
זיין מיר אייביג
אונטערטעניג.
און דעריבער,
שיינע פאָוע,
מעלד מיר, מעלד,
פארוויינטע פאָוע,
זאָג מיר, זאָג
די שלעכטע סיבֿה,
וואָס געמאַכט האָט
דיך פארוויינט.
ווען איך זאָל שוין
זיין אַ קיסר,
וואָלט איך פאַר
אַ קיסרינע
איבער אלע קיסרינעס,
באלד, פאַרשטייט זיך,
דיך געקרוינט.“
„גרויסער מאַן פון
גאלאגאנעס, —
האָט נאָך מער
מיט טרערן פאָוע
אַנגעהויבן זיך
צעוויינען, —
גרויסער מאַן פון
גאלאגאנעס,
ווי אזוי זאָל
איך גיט וויינען?
ווי אזוי זאָל
איך גיט קלאָגן?
אז געהאַט איך האָב
מיין אייגנס
אַ פאַר שיכעלאַך
פון גאָלד,
און אַ פּאָכע
איז געקומען,
מיט איין אייגל
אויפן שטערן,
מיר אַ פיינעם

שידוך ריידן,
און די שיכעלאַך
האָט געהייסן —
איך זאָל ווייזן
איר מיין גיד.
האָב איך שיכעלאַך
געוויזן,
ווי זיי וויינען
פיין און שיין.
אין אַ קוק
מיט איינעם אייגל
האָט זי געבן
אויף די פיסלאַך
און אויף שיכעלאַך
און איז פלוצים
גיט געבליבן,
מיד געלאָזט,
אַ פּלֿה, פאַרוועס.
און מיט הוילע פיס
אין דרויסן
זיין איך טאָג
ווי נאַכט און קלאָג,
זיין איך טאָג
ווי נאַכט און וויין.
און געענטפערט איר
דער האָן האָט:

וויין ניט, פאוע,
וויין ניט, שיינע,
די איינאייגלדיגע
פאָבע
אַט די
שלעכטע פאָבע, —
ווייס איך.
לאַמיד ווערן
נאָר אַ קיסר,
וועל איך תּיִקֶּף
זי באַפּאַלן
מיטן גרויסן,
גאַנצן טיל

נאַ מלְחָמָה
מיט איר פירן,
און פאַר דיִינע
שיינע פּיסלאַך
שיקן וועל איך
מיט אַ שיקער
גאַלד אַ גאַנצן זאַק,
און דו וועסט זיך
קאָגען מאַכן
שיכלאַך, שוין
אַ גאַנצן פּאַק.
און די רייד
אַז האַט געענדיגט,
האַט ער זיך

אַ גויג געגעבן
און: „אַ גוטן טאַג
דיר, פּאַווע,
דיר, פּאַרוויינטע,
און דיר, באַרוועסע.
און אַ פּאָבע
מיט די פּליגלען,
און אַ פּרייטן
קוקאַרעקן,
און געמאַכט
ער האַט שוין ווידער
גאָר אַ ווייטע,
ווייטע שטרעקע...

16.

זיין פאשערטע קרוין.	טעג און נעכט
און דער גאנצער	און גאנצע וואכן
וועלט צו וויסן,	איז דער האָן
אז ער גייט,	געגאנגען זוכן
האַט ער געגעבן	זיין מלוכה
מיט זיין האַרציג,	און זיין גורל,

האַרציג קרייען.

*

17.

— לאנגען שלאָף; —	און אזוי איז
אין א שטילן,	ער געקומען,
שטילן דרימלאַנד,	אין א לאַנדן־לאַנד
דאָרט, וואו אלעס	געקומען,
איז פאַרשלאָפן	דאָרט, וואו יעדער
און וואו אלעס	איז פאַרנומען,
שטיל גענומען	שטאַרק פאַרמראָגן,
האַט שוין שימלען,	שטאַרק פאַרנומען
פוילן, פאלן;	מיט א לאַנגען,

— אין אַ לאַנד, וואו
 קיינער דרימלען
 הערט גאָר קיינמאָל,
 קיינמאָל אויף.

18.

געבן פאלד
 דער גאלאגאנער,
 ניא געשריי מיט
 אלע פוחות
 ער געטאן האט
 קוקארעקן,
 אז פון דרימל
 אויפגעכאפט זיך
 האט דאס גאנצע
 טויטע לאנד.

גלייך
 צום קיסרס שלאס.
 און דערזעהן ער
 האט דארט: אלע
 ליגן, שלאפן,
 ווי די טויטע,
 שוין פארנילעט,
 שוין באוואקסן,
 ווי א פוילער דאך,
 מיט גראז.
 האט א פאכע
 מיט די פליגלען

און דער שטאלצער
 גאלאגאנער
 האט אוועקגעלאזט
 זיך שפאנען
 איבער דרימלענדיגע
 דערפער,
 שטעט און שטעטלאך,
 גאס און גאסן,
 ביז געקומען איז
 אין קרויךשטאט

20.

אלע שבת	און געמאכט
אום זיי טראָגן	א גרויסע סעודה
אינגעמאכטס מיט	האַט דאָס לאַנד
וויין, מקנות,	פון לאַנגען שלאָפן
און זיי זינגען	און געפרייט זיך
פאר זיין גרויסקייט.	מיטן קיסר,
און דער אינדיק	מיטן נייעם
קומט צו לויפן	גרויסן קיסר,
מיט דער פלעדער-רמיוז	מיטן
צו פליהען.	גאלא-אנער האָן.

און זיי טאנצן
 אלע אינאיינעם
 פארן קיסרס
 טיש א קאָן.

הערט דערציילן
וואונדער־מעשות
פונם גאלאגאנער האָן.
און זי ווארט נאָך,
ווארט מיט טרערן
אויף דער באַבעס
מאָרגן־קימען,
אויף דעם גאָלד
און אויף די שיכלאָך,
אויף מַתְנֵת
פונם קיסר,
פונם קיסר
מיט די פליגלען.
און זי ווייס ניט,
וואָס צו טראַכטן,
און זי ווייס ניט,
וואָס צו טון ...

נאָר עד-היום
זיצט די פאָוע
וויינט, באַוויינט זיך
טעג און יאָרן,
באַרוועס זיצט זי
נאָך אַ בלָת,

